

A WICKED

Milyen gonosz
erőt ébresztett fel
ez a két újdonsült,
kőkemény
tiniboszorkány?

MAGIC

végzetes varázsigék

fine
selection

SASHA LAURENS

SASHA LAURENS

A WICKED

MAGIC

végzetes varázsigék

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2022

ELŐSZÓ

A második évfolyam tavaszán

AZT A BIZONYOS MÁJUSI NAPOT MEGELŐZŐEN, amikor Johnny Su megcsókolta, Dan és legjobb barátnője, Liss feltekerték a szőnyeget Liss hálószobájában. Dan szép egyenes vonalakat húzott egy fehér krétával a keményfa padlóra, Liss pedig figyelte, mennyire hasonlít az ábra a kezében tartott dohos könyv illusztrációjához.

– A vonalaknak kilencven fokos szöget kell bezárniuk. – Liss a könyv repedezett fekete borítóján dobolt az ujjával. – Pontosan kell csinálnunk.

Dan felegyenesedett. A szimbólum hatvan centi széles volt, és leginkább egy csillagra hasonlított, vagy két, egymásnak háttal álló K betűre.

– Így megfelel?

Liss a képet, majd Dan munkáját vizslatta árgus szemekkel.

– Tökéletes! – jelentette ki. – Jöhetnek a gyertyák.

Dan Liss ágyára ült, letörölte a tenyeréről a krétaport, Liss pedig elhelyezte a hat gyertyát: két pirosat, két fehéret, két feketét. Egész héten azon dolgoztak, hogy a könyvben látott szimbólumokat a viaszba véssék. Egyikük sem tudta, melyik mit jelent, és az ilyesmit nem is lehet begépelni a Google-be.

– Nem kéne inkább odakint csinálnunk? – Liss cinkosan nézett fel a könyvből. – Mi lesz, ha felszabadítunk valami örült erőt, és mit tudom én, egy mágikus robbanás következtében krátert csinálunk North Coastból?

– Hát, akkor az sem segít, ha odakinn csináljuk.

– Csak vicceltem, Dan. – Liss tekintete azt üzentte: *ne rontsd el a kedvem!*

Liss attól a perctől kezdve a varázslásról beszélt, hogy rátaláltak a könyvre. Persze valójában nem varázslás volt, amire készültek, hiszen ilyesmi nem létezik, de a könyv hatására úgy tűnt, talán mégis lehetséges. A könyv kellemetlen, gombáéhoz hasonló szagot árasztott, egész egyszerűen gusztusatlan volt, de valahogy mégis vonzotta Dant, aki alig tudta megállni, hogy ne dugja az orrát egyenesen a könyv lapjai közé. Ami még különösebb volt, hogy a legtöbb lapja – néhány víz- és tintafoltot leszámítva – teljesen üres volt. Mindaz a több száz oldal, amelyek az elején szereplő varázsigét követték.

Dannek az a nyugtalanító érzése támadt, hogy a könyv azt akarja, végzzék el ezt a bűbájt, ami egyrészt para, másrészt túl cikinek érezte ahhoz, hogy hangosan kimondja. Para volt vagy sem, az álmos, ködös North Coaston semmi egyebet nem lehetett csinálni, a két lány előtt pedig ott állt egy teljes hétvége.

Miért is ne varázsolnának, mint a boszorkányok?

– Nem gondoltad meg magad, ugye? – Liss kérdése felért egy utasítással.

Dan a farmerdzsekije egyik kitűzőjét babrálta, a hegyes részén húzva végig a hüvelykujját.

– Dehogyan – válaszolta.

Liss összehasonlította a munkáját a mellette lévő nyitott könyvoldallal. A kép felett takaros, cirkalmas betűkkel az állt: *Varázsigé gyanútlan leendő boszorkányoknak.* Felnézett Danre. Liss tekintete mohón csillogott. Megrántotta az öngyújtó kerekét, életre keltve az apró lángot.

– Akkor varázsoljunk egyet! – mondta.

Dan leült a földre, Liss-szel szemben. A fehér gyertya, amit ő faragott, előtte állt, a piros a balján, a fekete a jobbján. Megragadta a másik öngyújtót, és elkezdték.

Varázsigét mondtak, miközben meggyújtották a piros, majd a fekete gyertyát. Liss szobája hirtelen különössé és komorrá vált, sötétebb lett, mint pár perccel azelőtt volt, pedig a gyertyák fényt adtak. Dan megbor-zongott, a remegő érzés a kezébe és a lábujjaiba szökött, majd megtelepedt a mellkasa mélyén, mintha valamiféle energia várakozott volna a testében.

Mágia nem létezik, emlékeztette magát Dan; semmi rossz nem történhet. Semmi nem fog történni. Ő meg Liss a fekete és a piros gyertyák után nyúltak, összeérintették őket, hogy meggyújtsák velük a fehéret.

A fehér kanócok lángra kaptak.

A levegő azonnal megmozdult a szobában. Előbb lassan kavarogni kezdett, aztán vad szélcsapássá válva kígyózott a két lány körül. Az adrenalinlöketűtől Dan szívverése felgyorsult. A szél a fülében, a szájában, az orrában süvített, tajtékozva, mint a közeli Csendes-óceán hullámai. Vele szemben Liss szeme tágra nyílt a félelemtől. A forgószél vadul tépázta a testüket, kötélként húzta őket magához, a lányok ennek ellenére tovább mormolták a varázsigt, mintha valami rajtuk kívül álló erő kényszerítené őket, a szájukba adva a szavakat.

A gyertyák kialudtak, és teljes sötétség ereszkedett a szobára.

Kicsúszott alóla a föld. Dan szédült, zuhanni kezdett, majd felkapta a szél, tombolva, játékosan és mennydörögve. Levél volt, amit a szellő sodor, madár a viharban, por a levegőben. A sötétség egyre mélyebbé és mélyebbé sodorta magával.

Valami megváltozott benne, növekedett, kibomlott, szétterült, belülről feszítve a bőrét. Minden levegőt kiszorított a tüdejéből, a vér hevesen lüktetett az ereiben. Túl sok volt – túl sok erő, több, mint amennyit el tud viselni, és ha nem sikerül megfékeznie...

De még épp időben visszahúzódott az erő, a nyomás csökkent. Bármi is volt, ami az imént szétfeszítette, most összezsugorodott benne, egyre kisebbre és kisebbre, mintha ez az új, különös erő benne koncentrálódott volna. A szél is elhalt, a robaj halkult, és minden mozdulatlaná vált.

Dan óvatosan nyitotta ki a szemét. Láta, hogy Liss hálósobájának padlóján ül, a szőnyeg pedig fel van csavarva. A szíve vadul vert, az állkapcsa megfeszült, Liss levegő után kapkodott. A szobában csak a hold fénye adott némi világosságot, de a világot Dan valahogy túl szúrósnak, túl élénknek érezte, szinte émelyítően párasnak. Egyszeriben biztos volt benne, hogy az égbolton minden egyes csillag őket figyeli, hogy a világ megállt miattuk, és lélegzet-visszafojtva várja és figyeli, mit fognak most tenni.

A könyv feltárult előttük. A lapjai lomhán pörögtek, akár egy haldokló virág szirmai, amelyeket felkap a fáradt szél. A lapok addig üresek voltak, de most megteltek szöveggel, ábrákkal és listákkal. Dan az első oldalra

lapozott. Ahol az imént a varázsigé szerepelt, ott most az a szöveg állt: *A Fekete Könyv – IIV*. Dan Lissre emelte a tekintetét. Lassan mindkettejük szája mosolyra húzódott.

– Talán mégis működött – suttogta Dan.

Dan egész nyáron arra várt, hogy a mágia megváltoztassa az életét. Ő meg Liss átváltoztak, együtt, így aztán Dan arra számított, hogy másképp érzi majd magát – jobban. Ahogy azonban egymás után teltek a hosszú napok, mintha inkább rosszabbra fordultak volna a dolgok.

Aztán szeptember első hetében Johnny Su megcsókolta Dant a 7-Eleven bolt parkolójában. Nekinyomta a másodkézből vásárolt Volvo matt, ezüstszínű fényezésének, fű-, Doritos- és samponillat áradt belőle, és Dan azon tűnődött, vajon meg tudja-e szeretni valaha ezt a furcsa kombinációt, vagy azt a különös érzést, amikor Johnny nyelve a szájában matat. Ez volt Dan első csókja. Mindössze néhány másodpercig tartott, de amikor elhúzódtak egymástól, a fiú szemérmesen, aranyosan felnevetett, Dannek pedig az jutott eszébe, hogy talán mégsem a mágia fog változtatni a dolgokon. Hanem ez.

Félig igaza volt.

Október közepén Johnny már Liss-szel járt.

Négy hónappal később pedig Johnny eltűnt, az autója elhagyatottan állt a Hare Creek Road és az Escondido kereszteződésében. A rendőrök szerint elszökött vagy talán öngyilkos lett.

Dan és Liss azonban közelebb járt az igazsághoz. Johnny nem egyszerűen eltűnt. Valami olyasmi ragadta magával a hideg februári éjszakában, amit a lányok nem értettek. De a rendőrségnek és egyébként másnak sem kezdted el azt magyarázni, hogy balul sült el egy varázslatod.

Pláne akkor, ha fogalmad sincs, milyen lény rabolta el a barátodat, hová vitte, vagy hogy él-e még egyáltalán.

Pláne akkor nem, ha te csak álltál, és hagytad, hogy mindez megtörténjen.

Akkor pedig különösen nem, ha az egész leginkább a te hibád volt.

EGY

December 8., hétfő, végzős év

DAN

AZ ÉNEKES A MIKROFONBA ÜVÖLTÖTT, majd egy idegen teste vágódott Dan vállához. Egy ismeretlen ember csípőjének esett, ellökte magát egy izzadt háttól, majd ismét nekicsapódott valaki. A testek egymáshoz nyomódtak, Dan pedig hagyta, hogy a tömeg magával ragadja.

Felemelt karral.

Vigyázz az arcodra, és főleg az orrodra!

A refrénnél öklöket a magasba. És énekelj, énekelj megállás nélkül, míg ki nem szárad a torkod, be nem rekedsz, de úgysem számít, hiszen nem hallod magad, mert túl hangos a zene, a zene, a zene.

A gitárok nyögve elhallgattak, majd az énekes kiabálva köszönetet mondott a tömegnek. A fények kigyúltak, Dannek pedig szembe kellett néznie a kellemetlen ténnyel, hogy a cseppet sem menő Fort Gratton Tini Oázisban van. Az izzadt, gyűrött képű kölykökkel együtt még a szokásosnál is százalmasabbnak tűnt a trópusi szigetet ábrázoló falfestmény.

Dan beletúrt nedves, kusza hajába, összegumizta, és eltartotta csatakos pólóját a bőréből. A szívverése a véget ért dal ütemére dobogott, az egész testét átjárva, a légzése pedig újra egyenletes lett. Egy helyi együttes koncertje volt csak, a banda tagjai egyóránnyira laknak a várostól. Dan nem is

igazán szerette őket. Nem számított: bár étellel telinek és elevennek érezte magát a zene lüktetésétől meg a puszta ténytől, hogy összeolvad a tömeggel, a bulik végén mindig búskomorság vett rajta erőt.

Összehúzta magát, a vállá megfeszült, és a vészkijárat felé indult. Elhaladt az egymás kezét fogó párok mellett, kikerülte a tengerparti kunyhó stílusú pultokat, ahol vizet meg gyümölcslevet árultak (üdítőt nem – a szülők tiltakozásának köszönhetően), majd a kijárat tábla alatti vörös fénykődbe érkezett.

Amikor meglátta az alacsony, cicaszemsminket és kerek szemüveget viselő lányt, mosolyra húzódott a szája.

– Jól érezted magad? – Alexa átnyújtotta Dannek a pulóverét. – Nagyon szétszúszottnak tűnsz, úgyhogy szerintem igen.

Dan magára rántotta a pulcsit. Amikor felnézett, Alexa vigyorával találkozott a tekintete.

– Mi van? Találkoztál kinn egy cuki csajjal, vagy mi?

– Ugye tudod, hogy sosem szoktam cuki csajokkal találkozni? – nevetett Alexa.

Alexa kocsija felé tartottak. Sűrű köd ereszkedett a parkolóra, glóriát vonva az egyetlen narancssárga lámpa köré. Alexa összehúzta magán a túl-méretezett kardigánját.

– Jól érezted magad? – kérdezte Dan. – Mármost elég bénák a dalaik, de azért jó volt, nem?

– Igen, sosem voltam még hasonló buliban – felelte Alexa. – Te viszont nagyon bedobtad magad.

Dan a kézfejére húzta a pulóvere ujját a hideg ellen, majd zsebre vágta őket, és bizonytalanul Alexára nézett. Ez csak Alexa, emlékeztette magát. Nem gonoszkodásból mondta.

– Azért, mert szeretem, érted. Segít, hogy egy időre megfeledekzzem mindenről.

– Mégis miről?

Dan megvonta a vállát.

– Mindenről. Rólad.

Alexa felvonta a szemöldökét, de bólintott, miközben feloldotta a kocsizárat. Áthajolt az ülés fölött, hogy beengedje Dant az anyósülésre, aztán turkálni kezdett a táskájában, Dan mobiltelefonját keresve.

– Amúgy csörgött a telefonod. Ugyanaz a szám hívott vagy hatszor.

Dan becsúszott az ülésre, és elvette a mobilt. A kijelzőjére nézett, majd zsebre vágta.

– Nem fontos.

– Nem fontos – értett egyet Alexa szigorúan.

A motor felbődült. Dan a CD-eket lapozgatta, amiket ő írt ki Alexának, amikor rájött, hogy a kocijának nincs USB-csatlakozója. Dan betett egy CD-t a lejátszóba, és elindult egy szám.

– Éljen soká a Cure – mondta Dan, Alexa pedig az 1-es főútra kormányozta az autót, vissza Dogtown felé.

A parti út kibontakozott előttük, bár Alexa gyenge fényszórója egyszerre mindig csak néhány méternyi fehér és sárga vonalat világított meg. Voltak helyek, ahol az út a szárazföld belsejében futott, folyamatos éles kanyarokkal, mindkét oldalon szilárd sziklafalakkal, de az út java részén, Fort Grattonból egészen Dogtownig, az aszfalt a sziklafalba kapaszkodott, olyan éles kanyarokban, hogy a fényszórók alig világítottak meg valamit az útból. Jobbra nem volt más, csak a gyenge szalagkorlát, azon túl pedig az omladozó agyag, az okkersárga sziklák meg a magas, meredek szakadék le egészen az óceánig. Aznap este a köd olyan sűrű volt, hogy Alexának néhány percnként be kellett kapcsolnia az ablaktörlőt, hogy lemossa a párát.

– Utálom ezeket az utakat éjszakánként – jegyezte meg Alexa. – Főleg, ha dél felé tartunk.

– Akarod, hogy én vezessek? – Dan a műszerfalon pihentette a lábát, a fejét az ablaknak döntve.

– Lorelei azt mondta, hozzá kell szoknom. Amikor ideköltöztünk, egy teljes beszédet tartott erről. A legfontosabb dolog, ha egy kisvárosban élünk, az, hogy el tudjunk onnan szabadulni. Azt hiszem, azért vett nekem kocsit, mert büntudata volt miattam. Többet nem buszozol, mondta.

Dan horkantott.

– Itt nem is járnak buszok.

Felérték egy dombtetőre, és Dan kinézett a Csendes-óceánra, illetve arra, ahol az óceánnak kellett lennie, csak éppenséggel nem látszott a megvilágítás nélkül. Nappal gyönyörű volt, de éjszaka sosem szerette az

óceánt. Annyira sötét volt, a víz épp olyan fekete, mint az ég. Némelyik éjjel mintha egy függőnyt húztak volna el körülöttük, ami elválasztja a North Coast apró, szétszórt városait a világ többi részétől.

Aztán az út beljebb kanyarodott a szárazföld belsejébe, távolabb a sziklától, és egy olyan zónába értek, ahol volt térerő. Dan telefonja fehéren felillant a kocsiban.

Kérlek szépen, hívj fel, Dan!

Visszadugta a mobilt a kapucnis pulóvere zsebébe.

– Ugyanaz a szám? – kérdezte Alexa. – Mit akar?

– Pont annyit tudok, mint te. – Dan a mellkasához húzta a térdét, a tornacipője sarkát az üléshez nyomva. Nem volt kényelmes póz, de így legalább nem tudta a telefonja kijelzőjét ellenőrizgetni félpercenként.

Nem volt hajlandó felvenni. Még ha szépen kéri is. Nem kell mindent megtennie, amit mondanak.

Dogtown kijáratát nem jelezte semmi – csak egy éles kanyar, ami az autópályáról egy keskeny útra vezet. Egy éve valamelyik magazin azt írta, hogy Dogtown a kaliforniai tengerparti városok kvintesszenciája: van egy kis élelmiszerboltja, aminek a verandájára kihelyeztek egy Ingyen Elvihető feliratú dobozt, a dogtowni emberek pedig rendszeresen benne hagyták a felesleges dolgukat azok számára, akiknek szükségük lehet rájuk, aztán volt még ott néhány művészstúdió, meg egy régi, nem felekezeti templom (amelyet most a téli napfordulóra békejelekkel díszítettek). De a dogtowniakat nem érdekelte a turisták szórakoztatása. A kijáratot jelző táblák rendre bekerültek az Ingyen Elvihető-dobozba. Tehát vagy tudtad, hogy jön a kanyar, vagy mentél tovább délnek, Marlena Beach puccos vízparti villái felé, amik valószínűleg jobban is tetszenek majd, ha táblára volt szükséged.

Alexa a régi templomnál balra kanyarodott egy egysávos, kivilágítatlan útra a sűrű lombkoronák alatt. Az út végén ráfordult Danék kavicsos kocsifelhajtójára.

– Ez meg kinek az autója? – kérdezte Alexa éppen abban a pillanatban, hogy Dan azt mondta: „Bassza meg.”

A hosszú feljáró végében egy piros Range Rover parkolt. A volán mögött egy hosszú, szőke hajú lány ült, aki hevesen pötyögött a mobilján. A képernyő kék fénybe vonta az arcát.

Dan összeszorította a szemét, és mély levegőt vett. Hónapok óta először azt kívánta, bár értene még a mágiához: akkor eltüntetné azt a Range Rovern.

– Ki az? – kérdezte ismét Alexa. Dan hallotta, ahogy a Range Rover ajtaja kinyílik, majd becsukódik, aztán pedig valaki elindul a kavicsos úton. – Az ott...

– Jobb, ha hazamész, Alexa. Találkozunk holnap az iskolában!

Még mielőtt Alexa ellenkezhetett volna, Dan kiszállt az autóból, és bevágta maga után az ajtót.

– Miért csinálsz ezt? – sziszegte a szőke lány. – Sosem nézel rá a telefonodra, vagy te vagy az egyetlen olyan ember a világon, aki felette áll az ilyesminek?

– Neked is szia, Liss!

– Egész este SMS-eket küldözgettem neked. Milliószer hívtalak, és tudod jól, mennyire *utálok* telefonálni.

– Kitöröltem a számodat – felelte Dan a tőle telhető legridegebb hangon, ami egyáltalán nem volt rideg, mert nem tudta megállni, hogy az igazságot ne tompítsa egy kis hazugsággal. – Elromlott a telefonom memóriája. Nem számít... Mit akarsz?

Liss keresztbe tette a karját maga előtt.

Az egyik kezében továbbra is ott szorongatta a telefont, a másiknak pedig a hüvelykujjához érintette a többi négy ujjbegyét, mintha négyig számolna, majd vissza. Dan tudta, hogy Liss ezt akkor csinálja, amikor ideges, vagyis szinte mindig.

– Beszélnem kell veled. Négy szemközt – tette hozzá, állával a kis fehér Toyota felé bökve.

Alexa az ajtnak dőlve állt, egyik karjával a kocsí tetejére támaszkodva. Olyan lenézően figyelte Lisst, hogy az ajka gyakorlatilag lefelé görbült.

– Szóval te vagy Liss? Jó a szerelésed.

Dan tudta jól, hogy semmi szükség nem volt erre, merő gonoszság volt Alexa részéről, amitől Dan csak még jobban imádta most a barátját.

– Micsoda bók! Gratulálok, kiszúrtad, hogy a sulis egyenruhában vagyok. Honnan akasztottál olyan embert, akinek ilyen szuperképességei vannak, Dan?

Dan elkomorult. Liss közelségétől szédülni és émelyegni kezdett – a különbségtől, mennyire szerette egykor, és mennyire gyűlöli most. Hosszú időn át szinte széttéphetetlenül összetartoztak, és Dan még mindig nehezen tudott ellenállni Liss vonzásának. Kérhetett volna tőle bármit – kért is –, de Alexával lógni egészen mást jelentett.

Dan hosszasan végigmérte Liszt. Most látta először az új egyenruhájában. Jobban mondva, egyáltalán nem látta, amióta már a Szent Ignác-iskolába járt. Valahogy olyan összetörtnek tűnt, mintha a régi, tökéletes Liss másolata lenne, pókhálós repedésekkel fedve. A haja összegöndörödött a ködben, és a félhomály ellenére Dan látta, hogy sötét karikák húzódnak a szeme alatt. A térdkalácsa és az arccsontjai is élebbnek tűntek, mintha fogyott volna – az anyja biztosan örülne is neki.

A legkülönösebb azonban a piszok volt rajta. A fehér egyenruhája össze volt kenve, a keze meg a térde mocskos, a teniszcipőjén sárnyomok. Egyáltalán nem vallott rá – Liss utálta, ha piszkos –, és ettől gombóc nőtt Dan torkába. Kényszerítette magát, hogy kimondja:

– Nem akarok beszélni veled.

Liss ismét négyig számolt az ujjaival, majd vissza, de nem moccanat tapodtat sem. Sosem viselte jól, ha ellentmondtak neki.

– Menj haza, Liss! Komolyan mondom.

– Ne legyél már hülye, Dan! Mondom, hogy beszélnem kell veled.

– Az emberek engedelmeskedni szoktak neked, miután sértegetted őket? – csattant fel Alexa.

Liss szája félig kinyílt, de Dan szólalt meg előbb.

– Jó, akkor mondd, miért jöttél!

Liss megrázta a fejét.

– Előtte nem fogom.

Dan dühbe gurult.

– A neve Alexa. És azt hiszem, ideje indulnod, mert csak az ő jelenlétében vagyok hajlandó erre a beszélgetésre.

Dan Liss szemébe nézett. Látta rajta, hogy fortyog belül, és kényszerítette magát, hogy élvezetet találjon benne.

– Ezt a döntést meg fogod bánni – felelte Liss összeszorított fogakkal, azzal közelebb ment néhány lépéssel. A levegő mintha árammal telt volna meg kettejük között, ropogott az energiától, és Dan nem tudta eldönteni, hogy ez most mágia vagy a kölcsönös gyűlölet jele-e. Emlékeztette magát arra, hogy Alexa ott van mögötte, ha kell, meg fogja védeni, és igyekezett uralkodni a vonásain, hogy kellően unottnak tűnjön.

Liss vett egy nagy levegőt, majd így szólt:

– Beszéltem Johnnyval.

LISS

Liss nem számított rá, hogy ilyen elégedettség tölti majd el, amikor látja, hogy Dan szóhoz sem jut, bár arra sem számított, hogy így összekap majd vele. Meg arra sem, hogy az a másik lány – Alexa – is részese lesz mindennek. Dan új legjobb barátja még mindig úgy dőlt a kopott kis kocsjához, mint egy emo James Dean a turkálós pulcsijában. Vicces, hogy Alexa azt hitte, meg tudja védeni Dant Lisstől.

Mintha Danre Liss jelentett volna veszélyt.

– Ez lehetetlen – szólalt meg végül Dan alig hallhatóan. – Johnny elment.

– Ki az a Johnny? – kérdezte Alexa.

– Egy srác, akit ismertünk – felelte Dan.

Liss kinyújtotta a kezét.

– A pasim.

Dan arca elkomorult.

– Jaj, ne légy már ilyen szánalmas! Nem hívhatod a pasidnak mindezek után.

– Neked pedig nem kéne még mindig féltékenynek lenned.

– Sosem voltam rád féltékeny, és nem jártok Johnnyval. Mert Johnny... elment.

Volt valami őrülség Dan sötétbarna szemében. Liss azon merengett, vajon tényleg halottnak hiszi-e Johnnyt, és vajon hogyan képzei: gyorsan halt meg, vagy lassan, hosszasan szenvedve. Azon merengett, Dan szerint Johnny vissza tud-e jönni a segítségére – a segítségük – nélkül.

Azon merengett, Dan gondol-e még egyáltalán Johnnyra.

– Csak hogy értsem – vágott közbe Alexa. – Johnny egy srác, akit ismeretek, így, múlt időben, de amúgy a jelenlegi pasid, és senki nem tudja, hol van?

Dan az ajkába harapott, és összehúzta a vállát. Oké, nem véletlen, hogy nem beszélt Alexának Johnnyról, de azért mindenki hallott a történetről. Hol élt eddig ez a csaj, egy szatyorban?

– Johnny Su – mondta Dan óvatosan. – Február végén tűnt el. Mielőtt ideköltöztél – tette hozzá Liss kedvéért. – Senki nem hallott róla azóta.

– Én igen – szólalt meg Liss tapintatosan. – Érted, mit mondom? Elmondhatom, mit mondtok nekem, de ahhoz kettesben kellene lennünk, nem gondolod? – Liss Danre bámult, próbálva jelezni a dolog jelentőségét, amit Dan láthatóan nem érzékelt. Annak legalább örülhetne, hogy Johnny életben van, még ha amiatt nem is tud lelkesedni, hogy kibéküljön a régi barátnőjével. Dan ehelyett úgy nézett ki, mint aki legszívesebben elbújna az ágya alá.

– Azt mondta, nem akarja – csattant fel Alexa.

Liss oda sem figyelt rá.

– Dan, megérted.

Dan tekintete üvege ssé és nedvessé vált, mint aki pillanatokon belül el sírja magát, ami nagyon is rá vallana. Kinyitotta a száját, de aztán ismét becsukta, hogy végül ismét kinyissa.

– Beszéltél vele? – kérdezte. – Hogyan?

Liss abban a pillanatban elveszítette a türelmét.

– Ezt akarod tudni? Hogy hogyan? – kiabálta Liss. – Felhívtam a kibaszott telefonon, Dan. Miért is nem jutott ez eszembe korábban? Valami Kasyan nevű fickó házában van, és kéne neki egy fuvar hazáig. De ne aggódj, majd megoldom egyedül!

Dan úgy hőkölt vissza, mint akit megütöttek, de Liss nem várta meg, hogy összeszedje magát. Lobogott a vére, amikor elindult vissza a kocsijához. Hogy képes Dan ilyen hálátlanul viselkedni, mindazok után, amit Liss tett, hogy helyrehozza ezt az egészet kettejük helyett? Liss hagyta, hogy a dühe és kimerültsége ereje elnyomja a Dan segítő szándékába vetett hitét. Ő nem hagyta volna, hogy a másik csalódjon benne. Az igaz,

hogy gyakorlatilag viszkedett a tenyere a Fekete Könyv után, de megvolt nélküle, nem? Liss összeszorított foggal nyúlt a Range Rover ajtaja felé.

– Kasyan? Mármint Kasyan nagyúr?

Liss és Dan egyszerre pillantott Alexára.

Liss nem hitt a fülének. Az utolsó dolog, amire vágyott, hogy egy leendő kirügött művészsulissal bajlódjon. Úgy döntött, gondosan válogatja meg a szavait.

– Igen, ezt mondtam. Kasyan. Mit tudsz róla?

– Semmit. A nagynéném, Lorelei mesélt róla rémtörténeteket, amikor kicsi voltam. Tudjátok, az Utolsó Menedék Uráról. – Liss hunyorogva figyelte Alexát, a kócos frufuját meg a gúnyosan ferde száját. Alexa állta a tekintetét. – De ezek csak gyerekmesék.

– Köszí a hasznos infót. – Liss kitérte a Range Rover ajtaját. – Dan, ha helyrejön a telefonod, mentsd el újra a számomat, és szólj, ha segítségre van szükséged.

Ahogy Liss kihajtott az útra, Dan visszanézett. A veranda gyenge sárga fényében állt. Liss még abból a távolságból is látta, hogyan húzza össze magát, mintha egy olyan fájdalomra várna, ami már közelít felé.

Liss szája egyenes vonalba húzódott. Dan biztosan írna neki SMS-t, ha tudná, mi a jó neki – márpedig ezt szinte soha nem tudta anélkül, hogy Liss ne árulta volna el neki.

– Hamarosan találkozunk – suttogetta, miközben Dogtownt maga mögött hagyta.

Liss ugyanolyan gépies pontossággal vette be az 1-es főút kanyarjait a Dogtownból Marlena Beachre vezető út alatt, mint ahogyan a biztonsági kódot ütötte be a kapunál, vagy ahogy a piros Range Roverrel parkolt be a két fehér BMW (egy szedán meg egy terepjáró) közé.

Liss nem szállt ki a kocsiból.

Megnézte a telefonját, hátha lemaradt az SMS-ekről a Dogtown és Marlena közötti akadozó lefedettségben, de nem érkezett semmi Dantól. Ezért néhány percig a közösségi fiókjait nézegette, de még annyira sem koncentrált, hogy felfogja, mi történik a kis videókon, amelyeket belájkol,

aztán újra megnézte az SMS-eit, mintha a kis videónézés egy olyan rituálé lett volna, ami újabb üzeneteket vonz be.

Nem jelentek meg új üzenetek, különösen nem Dantól, ami főleg azért volt bosszantó, mert Liss tudta jól, hogy csak idő kérdése, és Dan írni fog, mert Dan az Dan, ő pedig Liss, és a dolgok természetes rendje, hogy Dan válaszol neki.

Különösen, ha erről a témáról van szó. Dan megígérte.

Liss meg akarta dörzsölni a szemét, aztán eszébe jutott, milyen koszos a keze, és nem tette.

Annyira, de annyira fáradt volt.

A fejtámlának döntötte a fejét, és lehunyta a szemét. Liss nagy levegőt vett, majd kifújta, a rekeszizmát használva, ahogyan egy terapeuta tanította neki egyszer, mint holisztikus szorongáskezelési technikát. De azzal, hogy a légzésre koncentrált, minden más dolog, ami nem a légzése volt – mindaz, amit a koncentrációnak le kellett volna csendesítenie –, csak még hangosabbá, forróbbá és élénkebbé vált. Olyan kis tüzek voltak ezek, amelyek a sötétben gyúlnak fel, és égetik a retinádat, így még a sötétségben is látod őket.

Aznap délután a nap már alacsonyan járt, amikor Liss félig leért a Digger's Gulch Természetvédelmi Parkban lévő patak partjára, ami azt jelentette, hogy a varázslatra szinte sötétben került sor. A tükrét a hasadék alján lévő levelekre fektette, mire a víz lassan, higanyszerűen összegyűlt a felületén. Aztán Liss kétoldalt a sárba mélyesztette a kezét, saját, zaklatott tükröképére pillantott, és elsutogta a varázsigét. Küzdött a decemberi hideg, az egyre erősödő hátfájás és az egyre tolokodóbb hang ellen a fejében, ami szerint ennek az egésznek semmi értelme.

Aztán a víz változni kezdett. Valami tejszerű fehérség szivárgott bele. Hasonló dolgok már korábban is történtek – olajos csillogás vagy narancsos foltok; illetve egyszer jégkristályok is képződtek. Liss tükröképe lassan elhomályosult, és egyszerre csak tudta, hogy ezúttal más a helyzet. A helyesen végrehajtott varázslat energiája elmondhatatlan érzést keltett, ami a mélységes tökéletesség és az abszolút megkönnyebbülés ötvözete volt. Ha Liss nem kényszerítette volna magát, hogy a varázsigé szavaira koncentráljon, biztosan eláll a lélegzete.

Amikor megérezte a kapcsolódást, az olyan volt, mint amikor már azelőtt felveszed a telefont, hogy megcsörrent volna. Liss arra számított,

hogy Johnny arca a tükör folyadékjában jelenik majd meg, de nem így történt. Az elméjében látta őt, az arca olyan sovány és sűrű volt, hogy alig ismerte fel.

Liss? Istenem, Liss, szabadíts ki innen!

Liss nem tudta, hogy a fiú hangosan beszél-e, vagy csak a gondolataiban, de a szavai rekedten és vékonyan hangoztak.

Honnan? – kérdezte Liss könnyörögve. – Hová vitt téged? Ki az a nő?

A neve Mora. Azt hiszem, a föld alatt vagyunk, de nem tudom, hol. De nem ő tart itt engem. Johnny ekkor már reszketett, a szíve hevesen vert, a szája kiszáradt – Liss a saját testében érezte a félelmét.

Akkor ki?

Kasyan! Ő valami démon, vagy ilyesmi. Ő is csapdába esett itt. Valami börtön ez, vagy nem tudom. Segíts, Liss! Ez egy kibaszott rémálom idelent. A szavak úgy jöttek belőle, mintha az elmúlt hónapokban szabadulásra vártak volna. Nem akarok itt meghalni...

A varázslat azelőtt tört meg, hogy Liss meg tudta volna ígérni neki, hogy megy. Liss ott maradt zihálva, remegve és egyedül.

Egy kibaszott rémálom.

Egy kibaszott rémálom.

Egy kibaszott rémálom.

Egy kibaszott rémálom.

Liss négyig számolt, majd vissza, négyig és vissza, négyig és vissza, a szokásos ritmust kopogtatva, ami segített neki megnyugodni még akkor is, amikor muszáj volt mozognia, dolgoznia, gondolkodnia.

Liss kinyitotta a szemét. A körmei alá tapadt piszok egy része megglazult, és ráhullott a már amúgy is sárral átitatott szoknyájára.

Felkapta a hátizsákját, és kiszállt a kocsiból.

Liss éppen a haját törölgette szárazra, fürdőköpenyét a dereka köré tekerve, amikor az anyja benyitott a szobájába.

– Megígérted, hogy kopogsz!

– Azt hiszed, zavar, hogy egy szál törülközőben látlak? – Az anyja a bozspohara oldalához koccintotta a manikűrözött körmét.

– Engem zavar.

– Hol voltál ma este? Holnap iskola.

– Megint Dannél. – Bár ma este igaz volt, ezt a hazugságot Liss már hónapok óta hajtogatta. Szerencsére a lányok szülei nem álltak közel egymáshoz.

– Annyi ember jár a Szent Ignácba, akikkel érdemes lenne megismerkedni. Belehalnál, ha új barátokat szereznél?

– Lehet.

Úgy tűnt, mintha az anyja azon gondolkodna, Liss esetleges halála megéri-e, hogy jó kapcsolatokat szerezzen. Liss gyanította, hogy az anyja az igen felé hajlott, de nem ivott elég bort ahhoz, hogy ezt beismerje. Mindig kevesebbet ivott, amikor Liss apja is otthon volt.

– Ez csodálatos, Elisabeth. Nos, tudtam ma beszélni a főiskolai tanácsadóval. Valaki lemondott egy időpontot, úgyhogy jövő hétfőn tudna téged fogadni, hogy átnézzétek a beadandó végző változatát.

– Szuper – felelte Liss. – Most már átöltözhettek?

Liss becsukta az ajtót az anyja mögött, fülelt, hogy a szülei hálószobájának ajtaját is hallja becsukódni, majd a biztonság kedvéért várt még néhány percet, mielőtt felnyitotta a laptopját, és előhúzott egy jelszóval védett fájlt: „Emelt szintű kémia jegyzetek téltre végleges.”

Ez persze nem a közelgő kémiaérettségi jegyzete volt.

A dokumentum aljára görgetett, és beírta a dátumot: december 8. Johnny már majdnem tíz hónapja eltűnt. Beírta a *siker* szót, aztán módosította (*siker?*), végül kitörölte az egészet, és azt írta be helyette, hogy *kapcsolatfelvétel*, aztán bepötyögte a szükséges részleteket is: a patakmeder koordinátáit, ahol a varázslat végül működött, a légköri viszonyokat, az időt, és a madárfajokat, amelyeket megfigyelt.

Liss már rég fejből tudta a varázslatot, most mégis visszagörgetett a dokumentum tetejére, az augusztus eleji első bejegyzéséhez, ahol ott szerepelt a bűbáj szövege. Liss nem először gratulált magának ahhoz, hogy előrelátóan aprólékos jegyzeteket készített mindenről, amit a Fekete Könyv adott nekik. Azt nyilvánvalóan látta előre, hogy Dan magához veszi majd a Könyvet, de a Könyv megbízhatatlan volt. Szinte lehetetlenség volt kétszer ugyanazt az oldalt megtalálni, ezért ha valami jót nyújtott, azt Liss lemásolta.

Épp a varázslat lépéseit akarta rögzíteni, amikor a tekintete megakadt a lap tetején virító szövegen: *Araxes-eljárás – hogyan*. Lissnek összeszorult a gyomra. A varázslat nevének második felét hónapokkal korábban törölte. Valahányszor meglátta, úgy érezte, gúnyolódik vele – emlékezteti mindarra, amit tett, amit már nem lehetett visszacsinálni, és ami valószínűleg megvonta tőle a képességet, hogy továbbra is hozzáférjen a mágiához.

Csakhogy aznap működött. Liss beírta a hiányzó szavakat a lap tetejére: *Araxes-eljárás – hogyan beszélhetünk elvesztett szerelmünkkel*.

Közvetlenül alatta szerepelt az első bejegyzése.

Mennyi szerelem kell hozzá?

Most már tudta a választ, legalábbis részben. A varázslat működött, még hozzá rajta és Johnnyn. Ez pedig megcáfolhatatlanul – varázslattal igazoltan – azt jelentette, hogy szeretik egymást, és a szerelmük mérhetően is elég erős volt. Bár ez nem volt kérdés, mondogatta Liss magának. Ostoba volt, hogy valaha is kételkedett ebben.

Liss rájött, hogy olyan erősen ráncolja a homlokát a számítógép előtt, hogy az álla belesajdult. Mosolyt erőltetett az arcára, bár senki sem látta. Elvégre most boldognak kell lennie, vagy legalábbis valamivel boldogabbnak, mint előző nap.

Liss átlapozta az elmúlt négy hónap jegyzeteit. A Fekete Könyv több mint egy évvel azelőtt ajánlotta fel azt a bizonyos varázsigét neki és Dannek, hogy Liss először próbálkozott volna vele – és még azelőtt, hogy egyáltalán tudta volna, ki az a Johnny. Azon a nyáron Dan kedvenc együttesének, az IronWeaksnek az énekese eltűnt. Dan erősködött, hogy kérjenek segítséget a Fekete Könyvtől; beszélni akart a sráccal, meg akarta mondani neki, hogy menjen haza. Liss számára ez kissé tolakodó kérésnek tűnt, de tudta, hogy Rickey IronWeaks Dan agyának legalább ötven, a szívének pedig kilencven százalékát tölti ki. Aztán jött a hír, hogy Rickey öngyilkosságot követett el, így aztán fel is hagytak a varázslattal, még mielőtt különösebben elmerültek volna benne.

Rettenetesen nehéz volt kivitelezni a varázslatot. A megfelelő helyet például előjelek alapján kellett kiválasztani. Liss elég bűbájt végzett már el, hogy tisztában legyen az alapokkal: a varázsigé előír egy sor körülményt, aminek megléte szükséges a sikerhez. Lehet ez a szél bizonyos sebessége, a

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha öröme és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatom veled.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

dagály adott szintje vagy valamelyik holdfázis. A legtöbb, ehhez szükséges információ elérhető volt az interneten, legrosszabb esetben a könyvtárban. Ezt a különleges varázslatot azonban a madarak viselkedéséhez kellett igazítani. Ilyen bűbájjal nem volt még dolga Lissnek, de tudta, hogy közvetlenül kell őket megfigyelni – méghozzá úgy, hogy nem veszi hozzá igénybe senki segítségét. Egész North Coastot bejárta a hülye madarak nyomában.

Hónapokon át azzal töltötte az estéit, hogy a vörösfenyves erdőket járta az alig jelzett ösvényeken, vagy apály idején a sziklákon mászott le, nyakában egy jókora távcsővel. Mindeközben amiatt őrlődött, nem lehet-e, hogy egy teljesen hiábavaló feladatra vállalkozott.

Megállt egy néhány héttel ezelőtti bejegyzésnél.

Azt kell hinnem, hogy egyre közelebb kerülök. De North Coast hatalmas, Kalifornia még nagyobb, és azután még ott az egész világ. Meddig tudom ezt egyedül csinálni?

Liss lecsapta a laptopját, és elfordította a székét az íróasztaltól. Ez volt a második kérdés, amire aznap választ kapott. Volt egy varázsigéje arra, hogy beszéljen az elvesztett szerelmével, de arra nem, hogy megtalálja és megmentse őt a föld alatti börtönből, vagy legyőzze Kasyant és Morát, bárkik is azok. Egyedül nem tudja folytatni. Szüksége van a Fekete Könyvre. Szüksége van Danre.

Még mindig hallotta, ahogy Johnny kimondja a nevét, olyan kínzó megkönnyebbüléssel és kétségbeeséssel a hangjában, hogy az már-már könyörgésként hangzott.

Liss most nem adhatja fel. Johnny valahol ott van, várja, ő pedig meg fogja menteni. Dan holnap üzenetet fog neki küldeni, Liss ebben egészen biztos volt, és ha mégsem így lesz, Liss ismerte Dan minden egyes gyenge pontját. Ugyan mit ér ez a tudás, ha nem használja semmire?

DAN

Fenn a szobájában Dan bevágta az ajtót, és az ágyra vetette magát.

Úgy érezte, mintha valami hatalmas súly nagyon lassan agyonnyomná. Ez volt a Liss-hatás: olyan gravitációs ereje volt, hogy azzal képes volt mindent lefelé húzni a világon. Ha ő nem akarja, akkor moccani sem tudsz.

Dan beszívta a levegőt.

Már nem Liss világába tartozom, emlékeztette magát. Hónapok óta nem látta a lányt. Nyáron alig beszéltek, szeptember óta pedig Liss a Szent Ignácba járt napi ingázással, ahol a gazdag marlenai gyerekek tanultak. Liss szülei azt állították, hogy a lányuk azért ment át, hogy a végzős évet egy olyan iskolában töltsse, ahonnan többet érnek majd az érdemjegyei a továbbtanulás során, de mindenki tudta, hogy nem ez az igazi ok. A North Coast Gimiben mindenki biztos volt abban, hogy Lissnek is köze van ahhoz, ami Johnnyval történt, és bármi is történt Johnnyval, annak köze van Lisshez. Liss szülei nem kedvelték Johnnyt; nem akarták hagyni, hogy az eltűnése bemocskolja a lányuk hírnevét.

A hallgatás hónapjaiban Dan többet gondolt Lissre, mint amennyit bevallott volna magának. Leginkább arról fantáziált, hogy Liss megpróbál bocsánatot kérni tőle. Több ezerszer játszott le fejben azt, ahogy a lehető legkimértebb módon elmagyarázza Lissnek, mi mindennel bántotta meg. A képzeletbeli Liss védekezett, de Dan erős volt vele szemben – szellemes, frappáns ríposztokkal állt elő, a képzeletbeli Liss pedig könyörgött, hogy legyenek ismét barátok. Dan nem hagyta magát. A barátságuk javíthatatlanul tönkrement, és Liss volt az, aki tönkretette.

Az aznap este egyáltalán nem így alakult. Dan megfeledezett minden szellemes válaszról, és gyakorlatilag sírva fakadt, amikor eszébe jutott, mit tettek Johnnyval. Liss ezúttal is csak a szemét forgatta, szokás szerint.

Liss azt mondta, szüksége van Dan segítségére Johnny megtalálásához, de Dan tudta, miről van szó valójában.

Liss igazából a Fekete Könyvet akarta megszerezni.

Mindig is Danék házában tartották, mert Liss anyjától eltérően az övének nem volt szokása, hogy szaglásszon, de Liss egész biztosan nem akarta, hogy a Könyv végleg Dannél maradjon. A Könyv nélkül Lissnek nem volt semmi reménye arra, hogy varázsolni tudjon. Ha pedig nem tud, az azt jelenti, hogy nem is boszorkány, hanem már csak egykori boszorkány. Dan ebbe bele tudott volna nyugodni, de Liss irtózott a lehetőségtől, hogy nem lehet különleges. A mágia különlegessé tette. Az eltűnt-és-nagy-valószínűséggel-halott fiúja is különlegessé tette. Igazából valahol szárnalmas, Liss mennyire ragaszkodott ehhez a két dologhoz, hogy a kétségbeesett állapota arra kényszerítette, hogy azt hazudja:

beszélt Johnnyval, miközben teljes képtelenség, hogy Liss egyedül meg tudta volna csinálni azt a bűbájt.

Dan azt gondolta volna, hogy Kasyant is Liss találta ki, ha Alexa nincs ott, és nem mondja azt, hogy az alak Lorelei történeteiben is szerepelt.

Kasyan nagyúr.

Dan karja libabőrös lett. Tényleg úgy hangzott, mintha valami mese szereplője lenne, még ha Dan nem is hallott róla soha. Ebben nem volt semmi meglepő: Dan olyan történeteken nőtt fel, amelyekben halrajok a sokszínűséget ünneplik, vagy boldog rókák óvják a környezetet. A leghátborzongatóbb dolgok, amiket a szülei meséltek neki, arról szóltak, milyen vibráló Liss aurája, és hogy minden kétséget kizáróan létezik földön kívüli élet – de az Utolsó Menedék Uráról sosem volt szó. A Fekete Könyv megtanította nekik, hogy a tündérmesék gyakran megtörtént eseményeken alapulnak. Ha Kasyan valódi, az azt jelenti, hogy Johnny... de nem, Dan nem is akarta továbbgondolni. Ennek semmi köze nem lehetett Johnnyhoz, azt pedig pláne nem jelenthette, hogy a fiú életben van.

Mindezek ellenére Dan a telefonja böngészőjébe a *kasyan tündérmese* szavakat pötyögte be. A találati oldalon megjelent egy sor link, majd a képernyő elfehéredett, és lefagyott. Dan újratöltötte az oldalt, de az újra meg újra összeomlott. Dan az ajkát harapdálta. Ez nem jelent semmit. Az internet folyton szakadozott, bár most épp nem volt vele semmi baj, hiszen minden appja működött, és a *tündérmese* keresőszóra (*kasyan* nélkül) rendszeren megjelentek a találatok.

A szekrényét nézte, ami előtt egy nagy rakás ruha hevert a szőnyegen.

Az elmúlt hónapokban, amióta nála volt a Könyv, egyszer sem kísértette meg. Liss mindig úgy gondolta, hogy ha megtanulja a helyes szabályokat és recepteket, a mágia mindent megad neki, amire csak vágyik. Dan tudta, hogy téved. A mágia nem tudomány. Nem törvények és memorizálható szabályszerűségek alapján működik. A maga kiismerhetetlen és alatomos elveit követi, és Dan már most is túl közel került ahhoz, hogy eltévedjen. Semmire nem vágyott annyira, hogy ismét kockáztatni mert volna érte.

De a gondolat nem hagyta nyugodni: a Könyv biztosan tud valamit Kasyanról. Csak a megfelelő módon kell rákérdeznie.